

A cibere

Egyszer egy ember elment vendégségbe egy barátjához, s ott megkínálták ciberelevessel.

Rettenetesen jólesett neki, s elhatározta, hogy ezután mindig cibereét főzet a feleségével. Csak attól félt, hogy amíg hazaér, elfelejti, s nem tudja megmondani a finom leves nevét a feleségének. Éppen ezért hazafelé egész úton mondogatta magában:

-Cibere, cibere, cibere.

Egyszer egy hídra ért, s benézett a híd alá, hogy lássa, mekkora a víz. Abban a pillanatban elfelejtette a leves nevét. Gondolta, hogy beesett a vízbe, s ott kell megkeresnie, hogy újra eszébe jusson.

Amint ott keresgél a vízben, egyszer csak arra jön egy úr hatlovas hintóval. Megállt a hídon, és lekiáltott:

- Mit keres ott, hé?

- Ha tudná, az úr is keresné - válaszolta az ember. Az úrnak sem kellett egyéb! Azt gondolta, hogy ki tudja, milyen nagy kincset keres az ember? Hamar lefutott, beállott térdig a sárba, s könyökig matatott benne.

Ott matattak vagy két órát, de nem találtak semmit. Az úr megunt, s mérges lett:

- Én nem keresem többet, még ha a Dáriusz kincse is! Úgy összetapostuk ezt a sárt, hogy olyan mint a cibere.

- Ez az! Megtalálta! - kiáltotta az ember.

Megköszönte, s azzal indult boldogan haza.

Az urat pedig kicsi híja, hogy meg nem ütötte a guta.